

τον απέχρυσε τὰς ἐφόδους. Ἄλλ' ὅταν ἔμαθε ὅτι ἡ σουλτάνα ἐξήρωςε τὴν ἐξολοθρευσι τῶν ἀναρτῶν καὶ τῶν προδοτῶν, ἐνόησε. Ἦθελε νὰ τὸν κηρύξῃ προδότῃ, αὐτόν. Τόσο τὸν μισοῦσε! Ὁ ἥρωσ ἀνέθεσε τὴν τύχη του στοὺς πιστοὺς του στρατιῶτες πού γιὰ νὰ τὸν ἐκδικήσουν γι' αὐτὴ τὴν τὴν ἀδικία, ἐπρότειναν οἱ ἴδιοι συμμαχία, μὲ ἐχθροὺς καὶ ἐζηροῦσαν ἐν εὐθρόσῳ τὸ βασιλεῖο τοῦ Δεζζάν.

Σ' ἓνα μῆνα ὁ Σελίμ ἔφτασε στὸν ὄρεινὸ αὐτὸ τόπο. Καί, γιὰ νὰ κυκλώσῃ τὸν ἐχθρὸ, σκέφθῃ νὰ χωρίσῃ τὸ στρατὸ σὲ δύο μέρη. Τὸ ἓνα πού τὸ ὀδηγοῦσε αὐτός, καὶ τὸ ἄλλο πού θὰ τὸ ὀδηγοῦσεν ἡ Μέχερ Μέγια καὶ οἱ πῖο ἐμπειροὶ ἀσχηνοί.

Ἡ Μέχερ Μέγια προχωροῦσε μὲ τὰ μαλλιά της χυτὰ σὰν θεά, καὶ ὁ στρατός της ἦτο ἀνίκητος. Μὰ ὁ Μποβίτ πού εἶχε παραταχθῆ μὲ τὸ στρατὸ του στὴν ἀκρὴ τοῦ ποταμοῦ Γκυλοῦμ δὲν σάλευε ἀπ' ἐκεῖ, καὶ μόνο ὅταν ἡ Μέχερ Μέγια καὶ ὁλος ὁ στρατός της διέβησαν τὸν ποταμὸ. Ὑπεχώρησε στὸ στρατόπεδόν του καὶ ἀπ' ἐκεῖ τοὺς ἐπετέθη. Ἐγινε τότε μάχη τρομερή. Οἱ πολιορκηταὶ ἔφειγαν νικημένοι καὶ ἐπνίγοντο στὸν ποταμὸ. Ἡ Μέχερ Μέγια ἄδειασε τρεῖς φορετὲς. Τὸ ἀλόγῳ της ἔπεσε καὶ τὴν ἐπίασαν αἰχμάλωτο.

**

Ὅταν ἡ ὀραία σουλτάνα εὐρέθη ἐμπρὸς του, ὁ ἥρωσ τῆς εἶπε στὴ μητρικὴ τῆς γλῶσσα: —Τώρα πού ἔχασε ἐμένα, ὁ Σελίμ εἶναι χαμένος. Μὰ ἐγὼ μπορῶ νὰ τὸν σώσω. Σ' ἀγαπῶ.

Αὐτὴ τοῦ εἶπε στὴ γλῶσσα τῆς Ἰνδίας:

—Ἐγὼ σέ μισῶ.

—Μίσος βασίλισσα ἢ σκλάβας; ρώτησε ὁ Μποβίτ.

—Σκλάβας. Εἶμαι νικημένη.

—Εἶσαι ἐλευθέρα, τῆς εἶπε ἐκεῖνος, —γιὰ νὰ με μισεῖς καὶ ὡς βασίλισσα πῆγαινε στὸ Σελίμ!

Συνέβη τότε κάτι τὸ ἀπίστευτο. Ἡ Μέχερ Μέγια δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴ θέση της. Εἶπε στὴ μητρικὴ τῆς γλῶσσα:

—Μοῦ κάνεις ἓνα δῶρο πολὺ μεγάλο. Δὲν τὸ δέχομαι ἂν δὲν δεχθῆς καὶ σὺ τὸ δικό μου. Θέλω νὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσω. Ἄς μὲ ὀδηγήσουν στὴ σκηνή σου...

Τὰ μάτια τοῦ Μποβίτ ἀστράψαν ἀπὸ χαρὰν. Ἐπίστεψε ὅτι ἡ γεναιοδοξία του τὴν ἐνύχουσε ἐπὶ τέλους.

Καὶ ἔδωσε διαταγή ν' ἀφήσουν τὴ σουλτάνα τοῦ Ἰνδοστάν νὰ κυκλοφορῇ ἐλευθέρα μέσα στὸ στρατόπεδον καὶ νὰ βγαίνῃ ὅποτε θέλῃ ἀπὸ τὴ σκηνή. Κατόπιν ἐξεκίνησε κατὰ τοῦ Σελίμ.

Ὁ Σουλτάνος ἔως αὐτὴ τὴ στιγμή νι ὄσσε. Εἶχε σκορπίσῃ τοῖς ἀνάταξ μετὰ σὲ βουνὰ ὅταν πῆγε νὰ ἐνωθῇ μαζὶ τοὺς ὁ Μποβίτ. Τεὺς ἔδωσε θάρρος. Ἡ μάχη βάσταξε ἔως τὸ βράδυ. οἱ ἄνθρωποι τοῦ Σελίμ ἤφελον νὰ ἐλευθερώσουν τὴ Μέχερ Μέγια.

Ἀργὰ τὴ νύχτα ὁ Μποβίτ στὸ φῶς τῶν λαμπάδων ἐπέστρεψε στὴ σκηνή του, ὅπου ἡ ὀραία Μέχερ Μέγια τὸν ἐπεριμένε ζαλωμένη στὸ σπῆμα... Ἐδιώξε τοὺς φρουροὺς του καὶ εἰσηλθε...

Τὴ ἔβλεπε μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴ νύχτα, τὴ σκοτεινὴ καὶ μυστηριώδη;

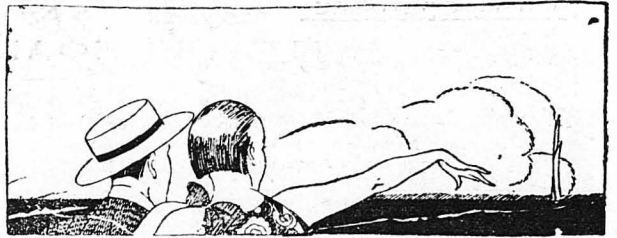
Κάνεις δὲν θὰ τὸ μάθῃ ποτέ.

Τὸ πρῶτ' αἰ φρουροὶ βόηξαν τὸν Μποβίτ νεκρὸ μ' ἓνα σιλιέτο στὴ καρδιά...

Καὶ ἡ Μέχερ Μέγια; Τὰ νερά τοῦ Γιάγγι ἐδέχθησαν τὸ ὄραιο τῆς σῶμα τὴν αὐγὴ τῆς ἰδίας νύχτας...

Ἐπλήρωσε τὸ Μποβίτ γιὰ τὴ γεναιοδοξία του, τὸν ἐπλήρωσε ἐξδικουμένη γιατί ἀναγκάστηκε νὰ δοθῇ σ' αὐτόν καὶ πέθανε!...

ΣΕΛΙ ΙΛΑΜΠΙΑΧ

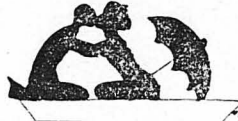

ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ' ΛΠΑΘΙΩΤΗ

ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ, ΤΡΟΠΟΙ, ΦΡΑΣΕΙΣ

ΓΡΑΜΜΑ ΣΕ ΣΕΝΑ

Ὅταν τὸ βράδυ πέφτει στὸ βουνό, ἡ πληγωμένη μου ψυχὴ ἀρμονίζεται μαζὶ του. Καὶ θὰ μοῦ πῆς εὐθύς—αὐτὸ τὸ ξέρω: ποιὸς εἶν' ὁ λόγος νὰ εἶνε πληγωμένη;... Γιατ' εἶναι γεννημένη πληγωμένη, καὶ ὄχι βεβαίως, καθὼς θὰ ἐπιθυμοῦσε, ἀπὸ καμμιὰ ἄλλη πρόσκαιρη ἀφορμή.

Γενήθηκε ἔτσι, νὰ εἶνε πληγωμένη — καθὼς ἄλλες γεννιοῦνται εὐτυχισμένες εἶνε, νὰ πούμε, τὸ προνόμιόν της, τὸ δῶρο πού ἔχει λάβει στὴ ζωὴ, ἀπὸ τὰ χέρια τὰ ἴδια τοῦ Θεοῦ... Κ' ἴσως αὐτὸ νὰ εἶνε ἡ χαρὰ της.

Ναί, ναι δὲν ἔχω λόγο νὰ στοὺς κρύψω: εἶν' ἡ χαρὰ της νὰ εἶναι πληγωμένη...

Αὐτὰ συλλογιζόμενον ἓνα βράδυ, πού μάταια σὲ περιμένα στὸν κῆπο, καθὼς μοῦ τόχες τάζει ἀπ' τὸ πρῶτ'—στὸν τελευταῖο πάγκο ἀριστερά.

Καὶ ἦταν τὸ βράδυ ἐκεῖνο πού δὲν ἦρθες.

Ἦρθε ὅμως τὸ βράδυ ἀντὶς γιὰ ἐμένα, τὴν προσδιορισμένη του τὴν ὥρα—καὶ γὰ τότε ἀρμονίστηκα μὲ κείνο, καὶ ἔχασσα σχεδὸν πῶς σὲ περιμένα, γιατί ἤμουνα μὲ κείνο ἀρμονισμένος.

Κι' ὁποῖος εἶναι μὲ κείνο ἀρμονισμένος, δὲν ἔχει φόβον ν' ἀποπλανηθῇ.

ΣΟΥ ΕΙΧΑ ΔΟΣΜΕΝΗ.

Σοῦ εἶχα δοσμένη τὴν ἀναπνοή μου, μόνο καὶ μόνο γιατί μοῦ τὴ ζήτησες.

Σοῦ εἶχα δοσμένο τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου: ἦταν χειμῶνας, δὲν ὑπῆρχαν ρόδα—καὶ σὺ ἀγαποῦσες τ' ἄλικα τὰ ρόδα.

Σοῦ εἶχα δοσμένη καὶ ὅλη μου τὴ σάρκα, γιὰ νὰ τὴν κἀνῃς ὅτι σὺ νομίζεις.

Ἐσοῦ τί μοῦχες δώσει γιὰ ὅλ' αὐτὰ;

Μοῦ εἶχες τάζει μόνο ἓνα χαμόγελο ὅμως καὶ αὐτὸ, τὸ περιμένο ἀκόμα.

(Δὲ λέω πῶς μοῦχες τάζει τὴν καρδιά σου: τέτιο μεγάλο δῶρο, νὰ σοῦ πῶ, δὲν τ' ἀπαιτοῦ καὶ δὲν τὸ περιμένο—ποτέ κανεὶς δὲν δίνει, ὅτι ἔχει...)

ΓΙΑΤΙ

Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἔχομε στὰ χεῖλη.

Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἔχομε στὰ χεῖλη—καὶ δὲν τὸ καταπίνουμε ποτέ! Δὲ λείπει ἀπὸ τὰ χεῖλη μας ποτέ.

Καὶ νά, μᾶς ἔρχεται ἔτσι φυσικά, ὅπως μᾶς ἔρχεται ἡ ἀναπνοή μας.

Μὰ μέρα αὐτὸ βεβαίως θὰ σταματήσῃ—τὸ ἐρώτημα καὶ ἡ ἀναπνοὴ μαζὶ—θὰ σταματήσῃ τόσο φυσικά, πού ἴσως καὶ μετὶ οἱ ἴδιοι θ' ἀπορήσωμε ἴσως νὰ σταματήσῃ, μόνο αὐτὸ, — ἴσως γιατί θὰ πάρομο μὰ ἀπόκριση...

Μπορεῖ ἡ ἀπόκριση καὶ νᾶνε τρομερὴ, μπορεῖ καὶ νᾶνε ἀστεία—ποῖος τὸ ξέρει!

Μπορεῖ καὶ νὰ τὴν ξέρωμε ἀπὸ τώρα—μπορεῖ νὰ μὴν τὴ μάθοιμο ποτέ.

ἴσως νὰ μὴν τὴ μύθοιμο ποτέ—ἀπλῶς καὶ μόνο πού θὰ κοιμηθοῦμε...

ΣΚΙΕΣ

Βλέπομε μόνο τῶν πραγμάτων τῆς σκιᾶς. Τὸ βάθος τῶν διαρκῶς μᾶς διαφεύγει.

Δὲν ξέρομε τὸ βάθος τῶν πραγμάτων. Δὲν ξέρομε τὸ βάθος τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Πίσω ἀπ' αὐτὰ, καὶ πίσω καὶ ἀπὸ μᾶς, ὑπάρχει ἡ σταθερὴ πραγματικότης, ἀτάραχη καὶ ἀσάλευτη στὴ βάση της.

Βλέπομε μοναχὰ τῆς ἐπιφάνειας—εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, οἱ ἐπιφάνεις...

Ξέρομε μόνο ὅτι μᾶς δίνουν οἱ αἰσθήσεις μας, καὶ αὐτὲς μπορεῖ νὰ δίνουν ὅτι θέλομε...

Πίσω ἀπὸ μᾶς, ὑπάρχει ὁ ἑαυτοῦς μας. Εἶνε κρυμμένος, καὶ μᾶς περιμένει εἶνε κρυμμένος, ζῆ, καὶ περιμένει μὲς' στοὺς μεγάλους νόμους τοῦ Παντός.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ